

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Alunel

Basm modern

Autor: Nicolae Rusu
Pictor: Elena Șigapov

SILVIUS
LIBRIS

Vinerea Alunel are doar trei lecții și vine acasă mai devreme. Mai întâi aleargă în șură să-l vadă pe Bourean. De la un timp a observat că și tata ține mult la tăuraș. De-o săptămână îl hrănește vârtos, iar azi dimineață l-a țeșălat grijuliu, l-a mângâiat și l-a cântărit îndelung cu privirea, bătându-l drăgăstos cu palma pe grumaz. Acum tăurașul stă culcat și rumegă leneș, arareori pufnind sătul.

– Bună ziua, Bourean! îl salută Alunel.

Tăurașul își întoarce spre băiat fruntea lată, cu cele două coarne scurte și groase, legate de jur-împrejur cu un curmei, de parcă ar fi purtat coroană, îl privește scrutător

cu ochii săi mari, jilăviți, scutură bucuros din cap, zângănindu-și lanțul, parcă în semn de binețe, apoi își lasă pleoapele să cadă peste ochi și continuă să rumege nepăsător. Alunel scotocește prin ieslea goală și, convingându-se că tăurașul n-are de mâncare, se cațără iute în pod după un braț de fân, dar acolo – parcă suflase vântul.

Intră ca o vijelie în casă, trântind ușile, și-și anunță părinții, care tocmai stau la masă:

- Mă duc cu Bourean la păscut, că nu mai este fân...
- Dar unde ți-i „bună ziua”? îl ia tata la rost.
- Parcă v-am dat binețe..., se îndreptățește el.
- I-ai fi dat lui Bourean, râde mamă-sa și

mai pune pe masă o farfurie cu ciorbă, adăugând și lingura de lemn a lui Alunel. Hai, mai întâi mănâncă ceva, apoi te duci cu Bourean al tău la pădure.

Ea întoarce spre tata și-l roagă blând:

– Lasă-i să mai zburde vreo oră-două...

Tata dă binevoitor din cap și, surâzând în colțul gurii, îl urmărește cu coada ochiului pe băiatul care mănâncă de zor și cu mare poftă.

Apoi părinții preiau firul de vorbă pe care începuseră să-l împletească până la apariția băiatului.

– Eu zic, spune tata, că ne-ar prinde bine să cumpărăm și un dulap, și vreo trei saci de grăunțe...

– Și un aragaz, adaugă mama.

Alunel ascultă distrat discuția lor. Își amintește că până nu demult îl cicălea pe tata să-i cumpere bicicletă, visul lui cel mare, dar se alegea

de fiecare dată cu promisiuni, acestea fiind legate de niște condiții – ba să mai câștige niște bani, ba să mai crească Alunel.

Deocamdată, părinții se interesează doar de covoare, ciment, perdele, lemn, cărămizi, vopsea și alte fleacuri absolut lipsite de importanță pentru Alunel. Băiatul înțelege că tocmai aceste mărunțișuri îl lasă cu visul neîmplinit. Ehe, de-ar fi vorba acum despre bicicletă!...

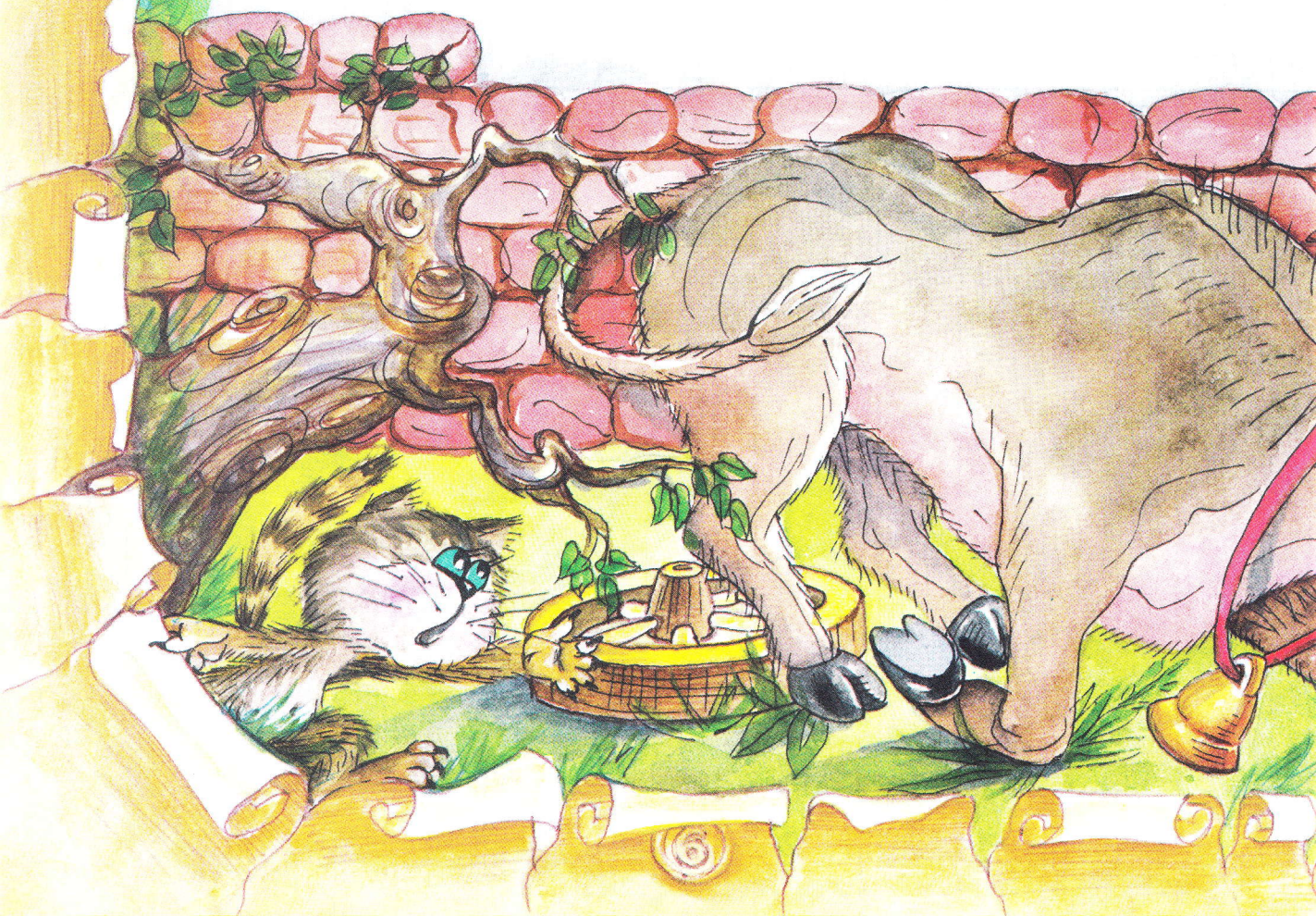
– Da, ne-ar trebui și un aragaz, oftează tata.

– Nu ți-ar strica un rând de haine, că de cinci ani porți același costum maro, își amintește mama.

– Mai bine ar fi să cumpăr un vițel în locul..., tata trage cu coada ochiului la băiat și, văzându-l încremenit cu lingura la gură, se scarpină stingherit la ceafă și adaugă: ...în locul hainelor...

Alunel soarbe ciorba din lingură și mestecă încet, ciulindu-și urechile la vorbele părinților.

– Marie, mai hrănește-l o dată pe Bourean, că eu vreau să trec pe

la cumătrul Victor... era vorba să meargă și el la iarmaroc. Apoi voi mai zăbovi pe la primărie... cu niște hârtii pentru... pricepi tu...

– Tăticule, ia-mă și pe mine la iarmaroc, sare băiatul, văzându-l pe tată-său gata să închidă ușa după el.

– Mai întâi du-l pe Bourean la păscut și ia seama să nu-l rătăcești prin pădure, iar când vii acasă, găsesc eu și pentru tine un loc în mașină, îi promite tata.

– Nu-l rătăcesc eu pe Bourean o mie de ani, sare băiatul în sus de bucurie și se strecoară iute pe ușă ca peste câteva clipe să se oprească lângă tăuraș.

Îi dezleagă lanțul de la stâlpul ieslei și smucește de capăt, îndemnându-l să se scoale. Tăurașul pufnește supărat, se saltă pe picioarele dinapoi, rămâne o clipă îngenunchiat pe cele dinainte și, mai pufnind o dată ușurat, își dezdoaie mai întâi un picior, apoi celălalt. Își încordează cu o vădită satisfacție trupul amortit de ședere, încât i se holbează ochii

